

Поздравена от
Танюва Сибиряк
уг. П. Киселер.

I.

Градоначалниватъ на прѣдъ гостилницата Дюесо. Открити подъ палещето слънце глави, заплакани лица, изгубени поглѣди Отъ венчикътъ краища на Москва са събрала и стои тя, съхраняюща благоговѣйна тишина. Само туптѣнието на пайтонитъ по калдаржмитъ и виковетъ на полицията, която усърдно работяше, неизвѣстно защо съ лакети и юмруци, нарушаваше безмълвието На всяка минута тѣзи тѣла расте и расте, пристигватъ нови, на бързо са крѣтятъ и съ упорно постоянство почнуватъ да са вглѣдватъ въ два прозореца на отелътъ, още незанавѣсени, както това относѣ са распорядихъ да направятъ.

— Тамъ? прѣкжснато питатъ новопрестигнхлитъ.

— Да ли е умрѣлъ?

Въ прозорцитъ, за които говоримъ, подъ горѣщитъ дучи на деньтъ, които ги пронизвахъ, появяваше са ту заплаканно женско лице, ту еполети на нѣкакви си скоро пристигнхли тукъ генерали, ту обшитиитъ съ злато мундиръ на камергера. Какви му еж тѣ? какво общо имахъ помежду си, когато той още живѣяше?

— На площадъта, може би, е имало панихида! Чува са въ тѣлната.

— Казахъ че и тамъ още не служили

«Неужели Скобелевъ е умрѣлъ!» И непоносима нѣкакъ са вижда тази мисль; глѣдашъ всичката тази печална обстановка на смъртъта, тѣзи изгубени хора, тѣзи хиляди молящи са и все пакъ мислишъ че тукъ е погрѣшка, недоразумѣние На-на ще излѣзе нѣкой и ще обяви, че бѣлийтъ генералъ са събудилъ Но, уви — никой не излиза. Народътъ глѣда въ прозорцитъ, какъ нѣкой си младичкъкъ адютантинъ са опрѣлъ на стѣната и плаче. Пайтонъ слѣдъ пайтонъ пристигатъ до отелътъ, излизатъ отъ тамъ нажалени хора. Венчко като замаяно отъ горестъ. Като ударъ отъ горѣ — неочиданно. Още не са чувствува болката — едно сдървяване на венчикътъ.